

ינאי איזבל

שגח"ל אומר בעצמו, אין כאן שום הצדקה ביטחונית. מעשה השרוד פשוט, שקורבנותיו הם, במיקרה, בני העדה הערבית היידידותית ביותר לישראל.

מה עושה גח"ל? כן, הוא דוגל בהחזרת עקורי בירעם. אבל לא בהחזרת עקורי איקרית. למה? ככה. (אם בכלל תיתכן פרשה צודקת יותר מפרשת בירעם, הרי זו דווקא פרשת איקרית. בניגוד לבירעם, איקרית רחוקה מן הגבול, ואילו על הגבול עצמו שוכן במקום זה כפר מוסלמי, שלא גורש מעולם.)

מה עשה גח"ל למען בירעם? כאשר עלתה ההצבעה לדון בה בכנסת, נמנע. מדוע? התירוץ האווילי הרגיל: מפני שההצעה הוגשה עליידי רק"ח.

מדוע לא הוגש גח"ל עצמו הצעה? מדוע סורב לבקש כינוס-פגרה של הכנסת — אחרי שביקש כינוס כזה כנגד נושא אידיולוגי נגמרי (דברי הכבל"ת של בן-אהרון)?

בשעה שאנשי בירעם התמימים נותנים אמון בגח"ל, מפני שבנו המנוח של זאב ז'בוטינסקי טיפל בהם בשעתו במסירות ובכנות, מיעצים להם אנשי גח"ל לחדול ממאבקם, לנתק את קשריהם עם הלוחמים האמיתיים למען עניינם (כדרישת הפרובוקטורים של הש"ב, הפועלים ב"שטח), ומרגיעים את דעת-הקהל היהודית הנסערת.

כותב בגין: "הממשלה החליטה לא להחזירם. גם אלה המשוכנעים, כמונו, כי זוהי החלטה מוטעית, אסור להם לזלזל בנימוקים שהגיעו את הממשלה לקבלה."

מוטעית? "נימוקים!" מעשה השרוד אכזרי, הפרת מילת-הכבוד שיש צה"ל, סילוף זדוני של נימוקי-ביטחון — ונימוקים ש, אין לזלזל בהם!"

זה היה המיבחן — וכל סיסמאות ארץ-ישראל השלמה

שני שריה בממשלה הצביעו נגד ההחלטה שלא להחזיר את העקורים לצמיתות. הצביעו נגד — ונשארו בממ"ש, בירעם שלפי החוק הם נושאים באחריות הקולקטיבית עבור ההחלטה, ומצויים להשתתף בביצועה.

האם הם טובים מאיזבל? בכנסת הצביעו אנשי מפ"ם נגד קיום דיון בפרשת בירעם ואיקרית הן במליאה (הצעת רק"ח), הן בוועדה (הצעת ע"י). אף אחד משבעת חברי מפ"ם בכנסת לא הציע הצעה משלו לסדר-היום, כפי שהוא רשאי לעשות. אף אחד מהם לא חתם על הבקשה לכנס ישיבת-פגרה של הכנסת על נושא זה.

אנשי מפ"ם החרימו את כל הפגנות ההזדהות והטילו חרם על התנועה הגדולה שקמה. "להזדהות עם העקריים, אבל הם ממשיכים", "לירדות", "מי שיש לו ירד-ידיים כאזה, אינו זקוק לאיזבל".

נה הליברלים העצמאיים, הטובים כליכך, ההגוריים גים כליכך. מה מישקלם המוסרי? הם הצביעו נגד דיון בפרשת בירעם ואיקרית במליאת הכנסת, ונגד דיון בה בוועדה. הם לא הציעו הצעה משלהם.

ינאי ראוי לכבוד שחלקה לי גולדה מאיר, כאשר הכריזה השובע, בנאום-הכתר שלה במרכז מיפלגתה: "הסערת של אורי אבנרי, דן בן-אמוץ, עמוס קינן וחביריהם — לא ישפיעו עלי כחוט השערה."

אינני ראוי גם לכתר שבו הכתירה אותי בהמשך הדבר, כאשר אמרה שאלו הבטיחה להחזיר את העקורים, היתה "נחה דעתו של אורי אבנרי", אך היא מסרבת להבטיח זאת.

גולדה מנסה להעמיד פנים כאילו יש כאן ויכוח אישי, כאילו התקוממות האדירה של המצפון הלאומי בשבועות האחרונים אינה אלא פרי פעולתו של איש אחד, או של אנשים.

זוהי אשליה. אולי היא מנסה לרמות את עבדה. אולי היא מנסה לרמות את עצמה.

אולי היא מרגישה, בסתר ליבה, שהיא איזבל חדשה, העומדת מול אליהו הנביא. אם כן, היא צודקת. אבל אליהו זה אינו איש אחד. זהו אליהו קולקטיבי, גדול ומאשים. אליהו המורכב מרבים וטובים, בני כל הגזירים והמחנות.

אליהו זה מאשים את איזבל. הוא המטיח בפני שרי הממלכה ולאופיה את השאלה: היכן אתם? הוא המנחה את מיפלגת ישראל, אחת אחת, על המאזניים.

נה מיפלגת-העבודה, הגדולה, השלטת. מה מישקלם המוסרי?

ביום החמישי האחרון, בהצבעה אחת, מתה נישמתה של מיפלגה זו. מתה גם האשלייה הנוחה, האמתלה הניצחית של הכדאיניקים, ש"אפשר לפעול בתוכה", שאפשר "לשנות אותה מבפנים".

איזבל הרימה את קולה — ו-145 עבדים כנעניים הרימו את ידיהם הצייתניות.

היה צדיק בסדום: משה ארם, הוא דרש לבטל את החלטת-העבודה. שבעה איש הצביעו עימו. שבעה! אחר, זהיר יותר, משה כרמל, הציע "לרשום" את דברי גולדה, ללא תוספת חנופה והסתה. גם אליו הצטרפו רק שבעה, ביניהם אותו לוחם מילולי לעת-מצוא, יצחק בן-אהרון.

ינאי אהון, המצביא הגדול, גיבור הפלמ"ח, ברח מן המקום לפני ההצבעה. הוא לא העז להרים את האצבע לעיני איזבל.

היא אמרה: "אין לי יסורי מצפון." זה בוודאי נכון. יש לה מצפון נקי מכל רבב. כי מעולם לא השתמשה בו. היא אמרה: "אינני סובלת מרגשי נחיתות." מי יכול היה להאשימה בכך?

היא הופיעה בכל גולתה — צדקנית ומתחסדת. פרי מיטביית ואטומה. ו-145 ראשי המיפלגה, כולם אנשי שררה ובעלים-בעמם, התפלשו בפניה בעפר. מאז ימי איזבל המקורית, לא שלטה כושי ראל חבורה כזאת של מדחכי-פינכה, אפסרי מוסר וחלוקי-מצפון.

נה מיפלגת הפועלים המאוחדת — לציונות, לסוציאליזם, לאחדות-עמים. מה מישקלה המוסרי?

מצבה מטובך. היא הושיבה קיבוץ שלה על אדמות בירעם השדודות, אחרי שכל פרטי מעשה-הגבלה כבר נודעו ברבים.

היא לא רצחה, אבל ירשה. ולא רק ירשה, אלא ירשה במצב נחושה. אחרת לא היתה מעניקה לקיבוץ זה את השם "ברעם" — כאילו להזכיר את המנושלים לעולמי-עד.

עכשיו אמרת המיפלגה, בגימגום, שאם יוחלט להחזיר את העקורים, היא תוותר על אדמות. יש צורך במשא ומתן, יימצא הסדר איזשהו, וכו', וכו', בזריגון הישועי המפ"מי המסורתי.

ואתה עומד ומזדעזע. או שנעשה כאן מעשה-הגבלה משווע, הוועק לשמיים — או שיש כאן בעייה קטנה של כמה דונמים.

אם זהו עניין של מוסר עדיין — למה מחכים? ידוניא אנשי הקיבוץ מיד, היום, לעקורי בירעם, יבקשו מהם מחייה ויודיעו שהם מחזירים להם כזה הרגע את כל האדמות הנזולות. בני שום החלטה ממשלתית.

מוכן שאין הם חולמים כלל לעשות זאת. הם גם לא באו לעצרת ההזדהות בבירעם. הם רוצים להמשיך ולעבד את האדמה.

הירשת — וגם צעקת חמס על העוולה? רחוק מברעם, כתיאכוב וברושלים, מור כנים אנשי מפ"ם להזדהות עם העקורים — בתנאי שזה לא יענה כדום, ולא יחייב לשום מספקה.

אחד מעקורי בירעם מושיט ידו בהפגנה מול הכנסת

נמוגו במיבחן זה. בחלום תהיה זאת מלכות של צדק, כדברי ז'בוטינסקי: "שט ירווה לו משפע. מאושר / בן-ערב, בן-צורת ובני / כי דיגלי דגל טוהר ויושר..."

ממציאות זוהי ממלכת איזבל.

מהו מישקלם המוסרי של המיפלגות האחרות? מק"י הקטנה והמיסכנה מצייצת עם המצייצים. היא מודהית עם בירעם, בהחלט. אבל כאשר יצאה הקריאה למסע-ההזדהות הגדול, ביטל יו"ר הוועד המרכזי שלה ברגע האחרון את חתימתו, שמא ירגיזו את מפ"ם. וכאשר הח"כ המורד שלה הפר את הוראות המיפלגה והצביע בעד דיון בפרשה בכנסת, גינה אותו הוועד המרכזי בהתר לטה חשאית.

המיפלגות הדתיות? מה לעכו"ם אלה, עובדי-בשרות-זמוזמות, ולנביאי ישראל? הם כנים נאמנים לנביאי-השקר, שהצדיקו כל מעשי שהינכמה של איזבל ועמיתיה, תמורת תשולם מתאים.

והמיני-פאשיסטים הקטנים בשולי הימין? הם רוצים להקים כאן דרום-אפריקה יהודית. הם נואמים על המצב הנהדר של הכושים שלנו. הם משלמים מס-שפתיים לבירי עם. והם מלקקים את נעליה של איזבל. רק שתגיד מילה טובה לשמואל תמיר.

והי ערת הגמדים, המשגבת בממלכת איזבל. אם יניח אליהו את כולם על כף אחת של מאזני המוסר — הכף לא תזוז. אבל המוסר קיים, והמצפון קיים. ואליהו הקולקטיבי, אליהו שד כולנו — חי וקיים.

הם לא התמו על בקשה לכנסת-פגרה. הם החרימו את פעור לות ההזדהות.

השר קול הצביע נגד החלטת הממשלה, וממשיך לשאת באחריות עבורה ולבצע. הוא בוודאי שולח תיירים לחזר בות העתיקות של בירעם, השוכנות בין החורבות החדשות. חל"ע לומדים ממפ"ם, והם לומדים מהר. הם הבינו שאפשר לפעור עי שודחן העוולה, ולבעוק נגד העוולה.

הם תירגלו זאת בפרשת המזורים. תחילה הצביעו נגד כל ההצעות למען נשואין אורחיים. אחר-כך הגישו הצעה משלהם, בפזוזה של גיבורי-חיל. אבל הסכימו לדחות את ההצבעה עליה. בירעם היטב שוהי דחייה לנצח. זעקו חמס כאשר נשיאות הכנסת עשתה להם טובה, ולא הביאה את הצעתם להצבעה, שתכריח אותם לצאת מן הקואליציה.

לא הפסידו דבר. לא הקריבו דבר. נשארו בממשלת הקואליציה העושה. שיתפר פעולה עם העושים, ומופיעים כלוחמים למען הי עושים.

כבר הדביקו להם את הסיסמה: "ממזר לממזר — כותנו גובר." עכשיו אפשר להוסיף על כך: "ממנושל למנושל, כותנו יגדל."

נה גח"ל, על שתי גדותיו. מה מישקלו המוסרי? ה שאליה זו חמורה כמיוחה, כי פרשת בירעם ואיקרית היא מיבחן עדיין לאנשי ארץ-ישראל הי שלמה.

מזה שנים הם מנסים לסכר את אוזנינו בהכרות על כוונותיהם המוסריות. בארץ-ישראל השלמה יהיה טוב לערבים. המיעוט הלאומי, המגיע כבר ל-35%, ייגנה מכל הוכחות. לא יגרשו אותו. לא יגשלו. לא יעשקו. והנה — פרשה פשוטה של עוולה, של גבלה. כפי